

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. M. kwotę 13.459,78 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 28 lutego 2012 roku do dnia zapłaty, podwyższył rentę miesięczną wypłacaną powódce z tytułu zwiększonych potrzeb przez pozwanego na mocy ugody z dnia 4 kwietnia 2000 roku z kwoty 600 złotych miesięcznie do kwoty po 1002 złote miesięcznie począwszy od 1 kwietnia 2010 roku, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o zasadzie poniesienie kosztów procesu, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany podnosząc następujące zarzuty:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez błędne przyjęcie, że czasowa niezdolność do pracy powódki oraz zwiększone potrzeby powódki pozostają w związku z wypadkiem z dnia 3 grudnia 1998 roku, z pominięciem wpływu chorób samoistnych oraz opinii biegłych sądowych lekarzy w zakresie ustalenia przyczyny stanu zdrowia powódki od miesiąca lipca 2008 roku;
- naruszenie art. 361 § 1 kodeksu cywilnego poprzez przyjęcie związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem z dnia 3 grudnia 1998 roku czasową niezdolnością do pracy powódki oraz koniecznością dalszego leczenia, a tym samym uznania odpowiedzialności pozwanego w zakresie renty wyrównawczej oraz zwiększonych potrzeb;
- naruszenie art. 444 § 2 kodeksu cywilnego w związku z art. 824 § 1 i w związku z art. 6 kodeksu cywilnego, przez przyjęcie, że zachodzą przesłanki do zasądzenia renty z tytułu utraconych dochodów i zwiększonych potrzeb, która przewyższa wysokość doznanej szkody, oraz w przypadku nieudowodnienia zarówno adekwatnego związku między częściową niezdolnością do pracy powódki oraz koniecznością dalszego jej leczenia, a wypadkiem z 3 grudnia 1998 roku, jak również nieudowodnienia wysokości renty;
- naruszenie art. 907 § 2 z związku z art. art. 444 § 2 kodeksu cywilnego poprzez przeprowadzenie waloryzacji renty wyrównawczej oraz na zwiększone potrzeby powódki;
- naruszenie art. 917 kodeksu cywilnego w zw. z art. 5 k c poprzez zasądzenie przedawnionej raty renty (renta za lipiec 2008r.) z powołaniem się na sprzeczność tego zarzutu z zasadami współżycia społecznego;
- naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego poprzez ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, bez jego wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego oraz poprzez dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego materiału dowodowego i zasądzenie renty z tytułu utraconych dochodów i zwiększonych potrzeb pomimo braku adekwatnego związku między zdarzeniem sprawczym, a przyczyną niezdolności do pracy i koniecznością dalszego leczenia powódki, a także brak uzasadnienia we wskazanym zakresie, pomimo kwestionowania okoliczności przez pozwanego.

W konkluzji pozwany wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że Sąd II instancji rozpoznając apelację, ocenił stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji jako prawidłowy i zgodny z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a w konsekwencji na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął jego ustalenia za własne. Sąd Rejonowy zgodnie z przepisami k.p.c. przeprowadził postępowanie dowodowe, ustalając stan faktyczny w sposób szczegółowy.

Całkowicie chybiony jest zarzut dokonania sprzecznych ustaleń stanu faktycznego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że czasowa niezdolność do pracy powódki oraz jej zwiększone potrzeby pozostają w związku z wypadkiem z dnia 3 grudnia 1998 roku.

Z przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego ortopedy w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że przebyte u powódki, źle wygojone złamanie wieloodłamkowe kości udowej prawej, przebyte złamanie obu kości łonowych i kulszowych oraz przebyte źle wygojone złamanie prawego obojczyka są następstwem wypadku z dnia 3 grudnia 1998 roku. Zdaniem biegłego jedynie reumatoidalne zapalenie stawów ze zniekształceniem rąk i przykurczami obu stawów kolanowych jest chorobą samoistną, która także wpłynęła na obecny stan ograniczenia sprawności ruchowej powódki. Wnioski płynące z opinii biegłego przeczą zatem jednoznacznie wyrażonemu w apelacji pogładowi, iż stan zdrowia powódki od lipca 2008 roku oraz jej niezdolność do pracy jest następstwem bardzo zaawansowanego reumatologicznego zapalenia stawów. Co prawda biegły wskazał na schorzenie samoistne jako współprzyczynę ograniczenia sprawności ruchowej powódki, ale zaakcentował istnienie związku przyczynowego pomiędzy obecnym stanem jej zdrowia a wypadkiem. Biegły stwierdził tym samym, że zbieżność niezdolności powódki do pracy z urazem i wypadkiem nie jest przypadkowa.

W tym miejscu zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że istniejąca przed wypadkiem choroba samoistna nie niweczy i nie zrywa związku przyczynowego z częściową późniejszą utratą zdolności do pracy zarobkowej w wyniku czynu niedozwolonego. Innymi słowy poszkodowany, który wskutek wypadku uzasadniającego zasądzenie renty z powodu utraty możliwości wykonywania dotychczasowej pracy, nie traci prawa do renty z tego powodu, iż częściowo jego niezdolność jest następstwem choroby samoistnej, której niekorzystny wpływ na stan zdrowia powoda zwiększył się z powodu wypadku. Kwestia skutków wystąpienia innej, niezależnej przyczyny wpływającej na sytuację poszkodowanego była przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, które potwierdził prawidłowość przedstawionego wyżej zapatrywania (zob. m.in. wyrok z dnia 2 kwietnia 2014 roku w sprawie IV CSK 444/13, publ. Program Komputerowy Lex nr 1455237).

Reasumując, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego istnieją podstawy do ustalenia zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy skutkami wypadku jakiemu uległa powódka z pogorszeniem się stanu jej zdrowia, stanowiącym podstawę żądania pozwu.

Z tych samych powodów niezasadny jest zarzut naruszenia art. 907 § 2 i art. 444 § 2 k.c. Odnosząc się do podniesionej w apelacji kwestii dopuszczalności waloryzacji renty na zwiększone potrzeby wyrazić należy przekonanie, iż przepis art. 907 § 2 k.c. znajduje zastosowanie do rent mających swoje źródło w ustawie. Wbrew odmiennej ocenie skarżącego ustawodawca nie wyłączył z zakresu zastosowanie powołanego przepisu renty na zwiększone potrzeby. Stanowisko pozwanego nie znajduje potwierdzenia ani w treści ustawy ani w orzecznictwie. Do okoliczności uzasadniających podwyższenie renty na podstawie art. 907 § 2 k.c. należy spadek siły nabywczej pieniądza. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Jak słusznie wywiódł Sąd I instancji powszechnie wiadomo, że od dnia 4 kwietnia 2000 roku do dnia wytoczenia powództwa doszło do zjawisk inflacyjnych w obrębie cen towarów i usług w gospodarce, a także nastąpił wzrost wysokości przeciętnych zarobków. Ustawa nie wskazuje żadnych konkretnych kryteriów waloryzacyjnych, stąd też Sąd Okręgowy za zasadne uznał odniesienie się w tym względzie przez Sąd I instancji do wartości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Przyjmując, że przeciętne miesięczne wynagrodzenie z roku 2000 w latach 2008, 2009 i 2010 wzrosło odpowiednio o 53 %, 61 % i 67 % renta z tytułu zwiększonych potrzeb powinna wynosić 918 złotych w 2008 roku, 966 złotych 2009 roku oraz 1002 złote w 2010 roku. Z kolei roszczenie o waloryzację renty z tytułu utraty zdolności zarobkowania obejmuje okres od stycznia do listopada 2009 roku, kiedy to po uwzględnieniu wskazanych kryteriów powinna otrzymać kwotę o 367,22 złote wyższą niż otrzymała.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje również stanowisko Sądu I instancji, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia powódki za miesiąc lipiec 2008 roku jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego i jako taki nie może niweczyć słusznego żądania powódki.

Z przedstawionych powodów Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego prawidłowo ocenił wszystkie przeprowadzone dowody uwzględniając przy tym wszelkie towarzyszące ich przeprowadzeniu okoliczności. Należy podkreślić, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o odmiennej ocenie niż ocena Sądu poszczególnych dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, publ. program komp. LEX nr 322031).

Postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na ogólnym zakwestionowaniu oceny materiału dowodowego, do czego ograniczył się w apelacji skarżący, ale na wykazaniu jakie kryteria oceny zostały naruszone przez Sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając.

Niezasadny jest podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji szczegółowo wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy rozstrzygnięcia, w tym przyczyny, dla których uznał za udowodnione roszczenie powódki. Przy każdym ustaleniu faktycznym Sąd I instancji wskazywał na jakich dowodach się oparł. W uzasadnieniu wyjaśniono zarówno materialno-prawną podstawę zwaloryzowania renty jak i odniesiono ją do zjawisk ekonomicznych wpływających na zasadność zmiany wysokości renty. Sąd Rejonowy dokonał także szczegółowego wyliczenia wysokości należnego powódce świadczenia z uwzględnieniem przyjętych kryteriów waloryzacyjnych. Dodać zresztą trzeba, że o uchybieniu przepisowi art. 328 k.p.c. można mówić wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów konstrukcyjnych pozwalających na kontrolę orzeczenia, weryfikację stanowiska Sądu, zaś skarżący winien wykazać dla skuteczności stawianego w tym zakresie zarzutu, że nie ma z tej przyczyny możliwości jednoznacznej rekonstrukcji podstaw rozstrzygnięcia sprawy. Kwestionowanie zatem zaskarżonego rozstrzygnięcia przez pryzmat naruszenia art. 328 k.p.c. nie może odnieść zamierzonego przez pozwanego skutku.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 6 pkt 5 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013.461 j.t ze zm.). Na koszty złożyła się kwota 1200 złotych kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 350 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. sprostował oczywistą omyłkę w komparycji zaskarżonego wyroku przez wpisanie daty rozpoznania sprawy „12 maja 2015 roku” w miejsce błędnej daty „12 maja 2014 roku”.